

ALGEMEEN DIETS JEUGDVERBOND (ADJV) werd opgericht als vereniging zonder winstoogmerk op 14 november 1949 door Staf Vermeire, Oswald Vandelanotte en Wilfried Aers. Het ADJV gaf een strakke organisatorische vorm en een principiële inhoud aan de vereniging Jeugdverbond der Lage Landen, een losse verzameling van jeugdgroepen rondom de bladen Vive le Gueux!, Het Gulden Vlies en De Blauwvoet, nadat door een Antwerpse jeugdgroep een vereniging zonder winstoogmerk onder de naam Jeugdverbond der Lage Landen was opgericht, zodat een nieuwe benaming noodzakelijk werd.

Het ADJV bestond uit een jongens- en een meisjesafdeling, respectievelijk Blauwvoetvendels en Meisjesscharen genoemd, met elk een eigen verbondsraad. Algemeen verbondsleider van het geheel was zonder onderbreking Staf Vermeire, met Staf Verrept en Kamiel de Smet als verdere leden van de centrale verbondsleiding. Het ADJV bestond verder verticaal uit drie leeftijdsgroepen: knapen/kerlinnetjes (8-13 jaar), kerels / Gudrunmeisjes (13-17 jaar), stormers/adelmeisjes (van 17 jaar af) en horizontaal uit eenheden (groepen) in o.m. Brugge, Ieper, Poperinge, Kortrijk, Izegem, Roeselare, Pittem, Wakken; Gent, Maldegem, Aalter, Sint-Niklaas, Hamme, Dendermonde, Aalst, Ninove, Ronse; Antwerpen, Kontich, Lier, Mol, Turnhout, Mechelen, Brussel, Leuven; Limburg; Den Haag, Utrecht, Maastricht; Belgisch Kongc.

Het ADJV had, naast een individuele levenswet, een keure van 17 punten die zich kenmerkte door:

1. een radicale volks-Dietse nationale opvatting; -
2. een positieve christelijke geloofsbeleving; -
3. een aan de traditie gebonden voortzetting van de Blauwvoeterie van het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond (AVKS) af tot het Diets verzet der Dietse Blauwvoetvendels (Meisjesscharen) tijdens de bezetting; -
4. een duidelijke onafhankelijkheid tegenover de partij- en andere politiek; -
5. bewust streven naar samenwerking op nationale grondslag met andere jeugdbewegingen en -groepen.

Met Pasen 1951 sloot het Rodenbachvendel (o.m. Jan Olsen, J.L. de Meester, Guido van In, Wilfried Dumon) zich bij het ADJV aan, de vroegere eenheid herstellend. Het Pennoen werd voor korte tijd leidend ADJV-blad. Aan stijl, houding, tucht werd streng de hand gehouden. In 1953 werd het blauwe uniformhemd voor de jongens groen (met oranje das), aldus opnieuw aanknopend met de traditie van het groene kieltje van het Algemeen Katholiek Dietsch Studentenverbond af (Ernest van der Hallen).

Het ADJV had een film- en fotodienst, maar vooral een uitgebreide pers. In druk verschenen de maandbladen De Vendeljongen, Het Dietse Meisje, De Blauwvoet in vooral gecolporteerde oplagen van 2.000 tot soms 6.000 exemplaren. Gestencild verschenen: Ons Vendel (Gent), De Trom (Wakken), De Kampgazet, De ADJV-Kerel, Onder Ons (voor ADJV-ers-soldaten), Voorwaarts, Ons gebied en Blauwke-Voet (Antwerpen), De Trommeljongen (Den Haag), Priester Daensblad (Aalst), ADJV-Bond, Storm, Kamp, Trouw en Egmont (Brussel) (van dit laatste blad was Herman J. Claeys hoofd-

mische verantwoordelijkheden op zich te nemen, speciaal in de krediet- en de energiesector.

De staking in verband met de eenheidswet eind 1960 kreeg na enige tijd door de bemoeienissen van A. Renard een meer Waals karakter, hoewel ook in vele Vlaamse centra de actie werd gevolgd. In de nationale leiding kan moeilijk van enig gewestelijk overwicht gesproken worden. De drie mannen die in de laatste jaren elkaar als secretaris-generaal in de leiding van het ABVV opvolgden, nl. E. Finet, L. Major en G. Debunne, waren respectievelijk uit Wallonië, Vlaanderen en het taalgrensgebied (Menen) afkomstig.

Het Vlaamse vraagstuk behoorde niet tot het werkkterrein van de socialistische vakbeweging. Naar gelang van de belangrijkheid van een industrietak en meer nog van de vestigingsplaats ervan zijn de leidende nationale organen van de betreffende beroepscentrales ofwel meer Waals ofwel meer Vlaams georiënteerd; de plaatselijke en gewestelijke afdelingen van het ABVV echter leunen natuurlijkerwijze aan bij het taalgebruik der streek. In de nationale toporganen wordt erover gewaakt, dat een evenwichtige vertegenwoordiging der beide taalgemeenschappen verzekerd is. Men zou kunnen zeggen dat er een natuurlijke taalautonomie bestaat, afgestemd op de eisen van een nationale Belgische eenheidsorganisatie. Overeenkomstig de recente evolutie in het Belgische communautaire leven is er een toenemende tendens tot apart overleg tussen respectievelijk de Waalse en de Vlaamse gewestelijke (arrondissementele) federaties in het ABVV (niet te verwarren met de nationale beroepscentrales) voor het bespreken van voor ieder respectievelijk gewest belangrijk geachte economische of sociale vraagstukken. In deze evolutie gingen de Waalse federaties vooraan. De economische vooruitgang van het Vlaamse landsdeel maakt echter de vakbeweging daar sterker.

MICHEL NEIRYNCK en LEO MAGITS